

Μικρή και μεγάλη πατρίδα (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπουσία](#)

Κάθε χρόνο που έρχεται ο Ιούλιος, μπαίνουμε, ως Κύπριοι Έλληνες, στη διαδικασία της καθόδου στον Άδη της ιστορίας μας. Η ανάμνηση των ημερών εκείνων, τα γιατί και τα πώς, φαίνεται πως για κάποιους δεν θα πάψουν να έρχονται βασανιστικά και απαιτητικά.

Η εθνική διαίσθηση μάς λέει πως η αλήθεια δεν βρίσκεται στα μαθήματα του σχολείου ούτε στους λόγους των πολιτικών. Η ιστορία την κατέγραψε βέβαια ως γεγονός, αλλά ο ιστορικός ακόμα να την αποκαλύψει. Ίσως να μην αντέχεται για τη γενιά του '74...

Ωστόσο, πέρα από την ιστορία ως παρελθόν και την καταγραφή της από τον ιστορικό του μέλλοντος, το παρόν είναι εδώ! Η ζωή, το τώρα της προσωπικής και συλλογικής ύπαρξης, απαιτεί να το βιώσουμε δυναμικά και οριστικά. Δεν έχουμε άλλη ευκαιρία, όπως δεν είχαν οι πριν από μας. Όλα έρχονται και παρέρχονται.

Η υπερβολική ενασχόληση με τα ιστορικά γεγονότα και η πεποίθηση ότι η «επιστροφή στην πατρώα γη» θα λύσει τα υπαρξιακά προβλήματα, οδηγούν στην απογοήτευση. Γιατί τίποτα και κανένα του κόσμου τούτου, του φθαρτού και παρερχόμενου, δεν μπορεί να δώσει εμπειρία ζωής αιωνίου.

«Ο Θεός της Ελλάδος», κατά τους αγωνιστές του '21 και «ο Θεός της Ε.Ο.Κ.Α.», κατά τους αγωνιστές του '55-'59, μπορεί να μην είναι ο Θεός της Εκκλησίας. Η αντίληψη ότι ποτέ ο Θεός δεν εγκαταλείπει τα παιδιά Του, αλλά τα προστατεύει και τα οδηγεί πάντα στη νίκη, πολεμώντας κατά των αντιπάλων, μάλλον δεν είναι η αλήθεια. Η ιστορία μάς λέει ότι αφήνει, εγκαταλείπει, παραχωρεί βασανισμούς και θανάτους που οδηγούν σε άλλη νίκη και άλλη δόξα τη «μένουσα εις τους αιώνας».

Ασφαλώς ο Θεός δεν είναι άδικος κι ούτε συμπράττει με τους αδικούντας, τους εχθρούς μας και όσους δείχνουν δυνατοί. Άλλη είναι η λογική Του και διαφορετική η θεώρηση της ζωής από τη δική μας. Γι' αυτό κι ο σταυρός Του έγινε «όπλον κατά του διαβόλου» που μας παρέδωσε για να τα βγάζουμε πέρα. Κατεβαίνει στον Άδη και ανεβάζει εμάς. Ανασταίνεται και «ανακαινίζει τον Αδάμ παγγενή εκ του τάφου».

Ζώντας στον κόσμο τούτο κι έχοντας πατρίδα ματωμένη και πονεμένη, θέλουμε την επιστροφή στον τόπο μας, την ελευθερία και το δίκαιό μας. Όμως κανένας τόπος και καμιά πατρίδα δεν μένει εις τον αιώνα. Ως χριστιανοί ξέρουμε ότι είμαστε στον κόσμο αυτόν «ξένοι και παρεπίδημοι», προσδοκώντας την ουράνια

μέλλουσα πατρίδα. Κι ακόμα, ότι τα όποια μαρτύρια - προσωπικά ή κοινά - μπορούν να γίνουν τα μέσα που θα μας φέρουν ανεκκλάλητη χαρά και ζωή.

Τελικά την ιστορία του τόπου μας, με τους μάρτυρες και τη μαρτυρική του ζωή, δεν είναι οι άνθρωποι που την ιστορούν, αλλά ο Θεός που δεν βιάζεται, που αποδίδει το δίκαιο στον κατάλληλο καιρό, και που ξέρει να μεταποιεί τα γεγονότα σε βιώματα αιωνίου Ζωής.